



Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ
ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ

Στον φίλο μου “Λαφίτ”*

**Γιάννη Αθανασιάδη μπορεί η χειροβομβίδα να σου ‘φαγε
αριστερό χέρι, αριστερό μάτι αλλά η μαγκιά μαγκιά.**

Αντί προλόγου

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ ΤΩΝ ΘΕΡΜΟΠΥΛΩΝ

... ο τίτλος για να υπενθυμίζει τη θλιβερή απουσία του ελληνικού κράτους και της επίσημης θρησκείας του από κάθε λαμπρή επέτειο του κλασσικού ελληνισμού.

1^ο) Υ.Γ.: ...και η έγκριτη εφημερίδα «ΒΗΜΑ», στις 23 Μαρτίου 2003, αναφέρει τα μέσα Αυγούστου, ως ημερομηνία της Μάχης των Θερμοπύλων.

2^ο) Υ.Γ.: Τουλάχιστον το ένδοξο πολεμικό μας ναυτικό ας αρχίσει να γιορτάζει τη νίκη του στη Σαλαμίνα.

Τα δύο λοιπόν αυτά αδέρφια του Ξέρξη έπεσαν εδώ, πολεμώντας για το νεκρό σώμα του Λεωνίδα, την ώρα ακριβώς που γύρω από το σώμα του βρισκόταν σε εξέλιξη άγρια πάλη ανάμεσα στους Πέρσες και τους Λακεδαιμονίους. Μέχρις ότου, με την παλικαριά τους οι Έλληνες έσυραν το σώμα του Λεωνίδα προς το μέρος τους και έτρεξαν σε φυγή τέσσερις φορές τους εχθρούς. Και αυτά συνέβαιναν ως τη στιγμή που έφθασαν και όσοι μαζί με τον Εφιάλτη. Όταν λοιπόν οι Έλληνες έμαθαν ότι αυτοί είχαν έρθει, τότε διαφοροποιήθηκε και η μορφή της πολεμικής τους προσπάθειας. Συμπύχθηκαν δηλαδή τώρα όλοι οι Έλληνες προς τα πίσω, προς το στενότερο μέρος του δρόμου, και προσπερνώντας το τείχος, πήγαν και κατέλαβαν θέσεις στον εκεί λοφίσκο, συγκεντρωμένοι όλοι μαζί, εκτός από τους Θηβαίους. Ο λοφίσκος αυτός μάλιστα βρίσκεται στην είσοδο των στενών, όπου σήμερα έχει στηθεί το μαρμάρινο λιοντάρι προς τιμή του Λεωνίδα. Σε εκείνο λοιπόν το μέρος, και ενώ οι Έλληνες αμύνονταν με μαχαίρια, όσα έτυχε να έχουν απομείνει ακόμη επάνω τους, αλλά και με χέρια και με δόντια, τους παράχωσαν τελικά οι βάρβαροι με τις βολές τους.

(Από τον Ηρόδοτο)

Σαν εισαγωγή

Μιχάλη,

Μου άρεσε πολύ ο Δεκαπενταύγουστος των Θερμοπυλών. Η ιδέα σου να μπεις στο έργο με το όραμα σχετικά με τον Φάουστ μας εισάγει στο κεντρικό προβληματισμό του έργου και δίνει πάσα για τη βραδιά που θα ακολουθήσει με την ευχάριστη παρέα των φίλων που θα εκθέσει κατόπιν το προβληματισμό, τις σκέψεις και τις καινούργιες ιδέες. Η φόρμα του έργου δηλαδή είναι πολύ καλή και πολύ ωραία η ιδέα της φιλικής συντροφιάς μια όμορφη καλοκαιρινή βραδιά - επέτειος της μάχης των Θερμοπυλών. Το έργο σου εκθέτει το σοβαρό προβληματισμό για τον άνθρωπο που είναι πολίτης του κόσμου και προσπαθεί να εναρμονιστεί με το σύμπαν, που αναζητά την ομορφιά και την ευτυχία. Επίσης πολύ ωραία συνδυάζονται όλα αυτά με τη παιχνιδιάρικη διάθεση και το χιούμορ των φίλων που εκτός των άλλων δίνουν και το στίγμα της εποχής μας.

Ενώ όμως πρόκειται για έργο σύγχρονο παράλληλα συσχετίζεις το παρόν με το παρελθόν και τα ιστορικά δεδομένα από καταβολής του κόσμου τονίζοντας έτσι τις διαχρονικές αξίες και αλήθειες που δε μπορεί παρά να είναι αιώνιες.

Οι ιδέες και απόψεις που εκθέτεις δεν ήταν μόνο φιλοσοφικός στοχασμός αλλά και ψυχαγωγία έτσι όπως τα πέρασες μέσα από τη φιλική συντροφιά. Δημιούργησες ψυχαγωγία μέσα από φιλοσοφία και στοχασμό, ψυχαγωγία εποικοδομητική και διδακτική έτσι ώστε ο αναγνώστης σου διασκέδασε, χαλάρωσε και παράλληλα κέρδισε ποιότητα και περιεχόμενο. Κέρδισε μια όαση στη κουρασμένη του ψυχή που μάταια αναζητάει την πληρότητα μέσα από τα ντιριντάχτα της σημερινής εποχής, βγαίνοντας στο τέλος περισσότερο κενός και ανικανοποίητος από πριν. Ας πούμε πως πρόσφερες νόημα σε μια εποχή κενή νοήματος όπως είναι η σύγχρονη εποχή με το καταναλωτισμό και τον ωχαδελφισμό της. Ότι διάβαζα πριν Κορνήλιο Καστοριάδη που έλεγε πως οι σημερινές κοινωνίες δεν ξέρουν τι είναι και δεν ξέρουν τι θέλουν!

Οι ήρωες σου είναι συμπαθέστατοι, καλό το εύρημα με τον άγγελο σου και το διάολό σου. Η ίδια γυναίκα στην ουσία αλλά με άλλη μορφή...Πιστεύω πως περιγράφεις τα βασικά χαρακτηριστικά του σημερινού κόσμου καθώς και την αγωνία του σημερινού ανθρώπου να βρει το νόημα μέσα σε όλα αυτά. Στέκομαι στη φράση του Παράκελσου "Ας μην είναι κανενός αυτός που ανήκει στον εαυτό του" η οποία είναι σωστή αλλά πιστεύω πως η βασικότερη πρόκληση για τον άνθρωπο σήμερα είναι να μπορεί να "ανήκει" σε έναν άλλο άνθρωπο ή σε μια κοινωνία όντας όμως ο εαυτός του δηλαδή να μη κάνει εκπτώσεις προς χάριν ενός άλλου ανθρώπου ή μιας ομάδας. Για μένα ο άνθρωπος καλείται τώρα να μάθει να αναπτύσσει δεσμούς αγάπης διατηρώντας παράλληλα την ανεξαρτησία και την ιδιαιτερότητα του χαρακτήρα του. Για όλους μας βέβαια είναι δύσκολο να αγαπάμε τον άλλον χωρίς να θέλουμε να τον αλλάξουμε αφήνοντας τον ελεύθερο, η απώλεια ελέγχου μας τρομοκρατεί αλλά αυτή είναι η αγάπη που βοηθάει τον άνθρωπο να εναρμονιστεί με το σύμπαν. Τι θα συνέβαινε αν τα ψάρια προσπαθούσαν να 'μην είναι ψάρια, αν τα λιοντάρια έκαναν τις γάτες αν ο ουρανός προσπαθούσε να μοιάσει στη γη και αντίστροφα; Εμείς οι άνθρωποι όμως μόνιμα προσπαθούμε να αλλάξουμε κάποιον ή να κάνουμε όλους να μοιάζουν με όλους.

Αυτά λοιπόν, διατύπωσα σκέψεις που μου γέννησε το θεατρικό σου. Φαντάστηκα πως αν το παρακολουθούσα στη σκηνή ενός θεάτρου θα ένιωθα κι εγώ μέλος της παρέας (Πέτρος, Ερρίκος, Άντζελ κ.λ.π), θα μύριζα και λίγο καλοκαίρι, αρχαίο ελληνικό πνεύμα, προβληματισμός και καινούργιες ιδέες να με κάνουν καλύτερο άνθρωπο...

Γιατί δε το δίνεις σε ανθρώπους του θεάτρου να το ανεβάσουν;

Καλημέρα. Καλοκαίριασε.

Πέπη

ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΥΓΟΥΣΤΟΣ στο Μόναχο επί της Ludwichstrasche. Ο Φάουστ ντυμένος στα άσπρα και μέσα σε μαύρο σκηνικό, όρθιος μονολογεί.

Φάουστ: Αλίμονο. Αχ! Αλίμονο. Καίγομαι στη φυλακή μου.

Χρειάζεσαι λίγα συγγράμματα να κοινωνήσεις την επιστήμη ίσως και αυτήν την ίδια τη Σοφία.

Και να'μαι εγώ ανάμεσα σε τόσα βιβλία φαγωμένα από τα μάτια μου και πόσα απ'αυτά δεν είναι δικά μου. Και να 'μαι εδώ λιγότερο σοφός από τον παρανοϊκό κλοσάρ που μοιραζόμουνα κρασί χθες στο Παρίσι.

Και όλοι να βλέπουν σα φάρο το σβησμένο μυαλό μου και ούτε ένας φίλος πια ν' ακουμπήσω, ούτε ένας εχθρός. Εδώ και καιρό. Δεν θυμάμαι πια.

Ακόμα και ένα φίδι θα δάγκωνε την καρδιά του με τέτοια ζωή.

Κι είναι τόσο μακριά από μένα η χαρά, που ούτε να την θυμηθώ για να την ζητήσω μπορώ.

Μ' ανακούφιση θα 'δυνα και τη ζωή μου και την ψυχή μου στο Σατανά για να 'βλεπα μια μόνο στιγμή την Αλήθεια για όλα αυτά.

Ναι, είμαι βέβαιος, με μια τέτοια υπογραφή θα 'βγαινα κερδισμένος. Ναι, σίγουρα θα παρέσερνα σε ιερή φίλια τον Διάολο και στη νέα συνωμοσία τον ίδιο τον Μιχαήλ.

Αχ πώς κομματιάζει Φάουστ την καρδιά η μοναξιά μου στο βουβό Σύμπαν.

Φωνή: Τι θες από μένα Φάουστ;

Φάουστ: Να σ' ακουμπήσω όποια κι αν είσαι, όπως κι αν είσαι.

Μόνο να σε αγγίξω. Αν δεν φοβάσαι, φανερώσου.

Παρουσία: Εγώ να φοβηθώ Φάουστ; Να 'μαι εμπρός σου. Μίλα, τι σου θυμίζω;

Φάουστ: Τον έρωτά μου.

Παρουσία: Ίσος με μένα. Ούτε με προσκυνά, ούτε με πλησιάζει. Ποια χαρά θες από μένα;

Φάουστ: Έμαθα από τον Φάουστ την γενναιότητα να περιφρονώ κάθε χαρά που είναι αδύνατο ν' αποχτήσω.

Παρουσία: Ερωτεύθηκες πραγματικά;

Φάουστ: Είμαι ερωτευμένος με την Ελευθερία μου, όλοι οι άλλοι έρωτες την ακολουθούν.

Παρουσία: Τι φοβάσαι;

Φάουστ: Τίποτε, μια και τίποτε δεν ελπίζω.

Παρουσία: Είσαι βαριά άρρωστος Φάουστ.

Φάουστ: Είναι η καρδιά μου σκόρπια συντρίμια.

Παρουσία: Μετάνιωσες για την τόση αγάπη που 'δωσες;

Φάουστ: Θα λυπόμουνα μόνο αν ήμουν λιγότερο πλούσιος.

Παρουσία: Τι κάναν τα πλούτη που μοίρασες;

Φάουστ: Ποτέ μου δεν νοιάστηκα.

Παρουσία: Μιλάς εκ του ασφαλούς, γιατί γνωρίζεις.

Φάουστ: Ναι. Γι' αυτό και βάλθηκα να κάνω περίπατο στο Γολγοθά μου χίλιες φορές τον χρόνο.

Παρουσία: Για να ανασταίνεσαι Φάουστ οι δυο μας μιλάμε τώρα. Δεν ξέρεις τι γέλια κάνω όταν σου δίνουν τον σταυρό και το τριανταφυλλένιο στεφάνι και συ τα χαρίζεις στους ίδιους. Αλήθεια, πρόσεξες ποτέ τις γκριμάτσες τους, εκείνη τη στιγμή;

Τώρα καιρός να πάψεις να είσαι μόνο παιδί.

Σκοτάδι απόλυτο. Χτυπά το τηλέφωνο. Ανάβουν τα φώτα. Ο Ερρίκος κοιμάται στον καναπέ δίπλα του χειρόγραφα.

Ερρίκος: Άχαρο. Πάει το όραμα το κατάπιες. (Σηκώνει το τηλέφωνο).

Ερρίκος: Γεια... Κι εγώ τι χρωστάω. Άμα εσύ κόλλησες με παρανοϊκούς. Δεν κατάλαβα. Λοιπόν σ' αφήνω. (Το κλείνει απότομα).

Μαζεύει τα χαρτιά που βρίσκονται πεσμένα δίπλα του στον καναπέ, σηκώνεται και τα τοποθετεί στο γραφείο του. Κάθεται στο γραφείο του και αρχίζει να διαβάζει και να διορθώνει τα χειρόγραφα.

Ερρίκος: (Διαβάζοντας μια σημείωση). Αφού ουδέποτε υπήρξαν Αδάμ και Εύα πως υπάρχει το προπατορικό αμάρτημα;...Καλό...

Χτυπά το τηλέφωνο.

Ερρίκος: Καλώς ήλθατε.

.....

Ερρίκος: Αν πάτε ξενοδοχείο, κόκκινη κάρτα κατευθείαν. Μη το συζητάς. Χίλιοι καλοί χωράνε, άλλωστε σας χρειάζομαι πολύ. Έχω να συζητήσω ένα σωρό θέματα με την Χάρις.

.....

Ερρίκος: Ναι, σχετικά μ' αυτό που γράφω. Λοιπόν σας περιμένω και μην αργήσετε.

Χτυπά το θυροτηλέφωνο.

Φωνή: Άντζελ.

Ερρίκος: Έλα.

Χτυπά η εξώθυρα (ρόπτρο) .

Μπαίνει η Άντζελ.

Άντζελ: Μούσκεμα έγινα από την βροχή. Τι ψύχρα για καλοκαίρι;

Ερρίκος: Κούκλα μου...Από Αύγουστο Χειμώνα που λένε.

Φιλιούνται· δείχνουν απλή φιλία αλλά και οικειότητα.

Ερρίκος: Πως παν τα καβγαδάκια με τον δικό σου;

Άντζελ: Τελειώσαμε.

Ερρίκος: Σίγουρα;

Άντζελ: Ναι και αμετάκλητα.

Ερρίκος: Θα πεις τίποτε, μήπως πεινάς; Βάλε κάτι στεγνό από την ντουλάπα.

Άντζελ: Πάω να πάρω λίγο καφέ και να αλλάξω.

(Μπαίνει στην κουζίνα, σε λίγο έρχεται με ένα φλιτζάνι και με μια αθλητική φόρμα).

Ερρίκος: Σε λίγο θα έχουμε τον Πέτρο και την Χάρις.

Άντζελ: Σήμερα τους περιμένεις; (χαρούμενα).

Ερρίκος: Ναι και κάτι πήγαν να μου πουν για ξενοδοχείο, τους αγρίεψα κι εγώ και έρχονται τώρα κατευθείαν.

Άντζελ: (τον φιλά): Μπράβο Ερρίκο μου. Σήμερα χρειάζομαι συντροφιά. Μμμ! Μυρίζομαι μια όμορφη νύχτα. Τηλεφωνήθηκα με τον Μπόνη και μου' πε ίσως περάσει για λίγο.

Ερρίκος: Αν περάσει και μας δει όλους, θα σκαλώσει. Προβλέπω σήμερα να το ξημερώσουμε, άλλωστε αύριο είναι Κυριακή για όλους.

Αντζελ: Θαυμάσια. Δεν ξέρεις πόσο σας έχω ανάγκη απόψε.

Ερρίκος Πώς πας με τη χορογραφία που μου 'λεγες ότι τα 'χεις βρει δύσκολα;

Αντζελ: Χρειάζομαι πολλές πρόβες και πολύ καλή φυσική κατάσταση. Δουλεύω πολύ.

(Χτυπά το θυροτηλέφωνο).

Πέτρος-Χάρις: Εμείς είμαστε (χαρούμενα).

Ο Ερρίκος και η Αντζελ πάνε στην εξώθυρα, ανοίγουν και περιμένουν . Σε λίγο μπαίνουν με ένα σάκο.

Πέτρος-Χάρις: (αγκαλιάζονται και φιλιούνται).

Ερρίκος: (με κέφι προς τη Αντζελ): Εσένα μωρό μου μπορώ να σε φιλήσω;

Υποκλίνεται και της φιλά το χέρι με χιούμορ. Κάθονται όλοι στο σαλόνι.

Αντζελ: Πως τα πήγατε στο Αιγαίο;

Χάρις: Κολλήσαμε στη Σκιάθο και σχεδόν όλες τις μέρες τις περάσαμε εκεί. Θαύμα.

Αντζελ: Παιδιά, πεινάτε;

Χάρις: Εγώ δεν πεινώ καθόλου.

Πέτρος: Ούτε κι εγώ, αλλά χρειάζομαι καφέ.

Χάρις: Κι εγώ.

Αντζελ: Σκέτο και για τους δυο;

(Η Χάρις κάνει ένα συναινετικό νεύμα).

Ερρίκος: Πόσες μέρες έχετε ακόμα διακοπές;

Πέτρος: Μία βδομάδα ακόμα.

Ερρίκος: Σας παίρνει να αράξετε εδώ και να ξεκουραστείτε 3-4 μέρες; Τι λέτε;

Χάρις: Βλέποντας και κάνοντας, να δούμε και πώς θα πάνε τα κέφια.

Αντζελ: (από την κουζίνα): Θα πάνε πολύ καλά. Θα το φροντίσω προσωπικά. Έτοιμοι και οι καφέδες (βγαίνει από την κουζίνα).

Αντζελ: Μια φίλη ετοιμάζεται ειδικά για Σκιάθο.

Χάρις: Να μην έχει ενδοιασμούς. Θα δείτε και τις διαφάνειες. Αυτός ο χώρος έχει κάτι ρεύματα βρε παιδιά. Σε φτιάχνει διαρκώς. Μερικές φορές τριπάρεις τελείως. Πρέπει να το ζήσει κανείς. Τα λόγια δεν βοηθάνε.

Αντζελ: Από φαγητό υπήρχε κάποιο στάνταρτ μαγαζί;

Χάρις: Η «Αμφιλύκη» με υπέροχη θέα και αν πάει η φίλη σου να του δώσει χαιρετίσματα.

Αντζελ: Περίμενε να σημειώσω (πάει στην τσάντα της, βγάζει ένα σημειωματάριο, γράφει).

Ερρίκος: Συναντήσατε τον Ζαχαρία;

Χάρις: Μόνο ο Πέτρος. Εγώ για να 'μαι ειλικρινής δεν είχα διάθεση.

Πέτρος: Συζητήσαμε γύρω στις τρεις ώρες, καταλαβαίνεις. Έχει την άποψη ότι όπως είναι άνθρωποι που σ' ανεβάζουν ή σ' αδειάζουν, έτσι είναι και διάφορες τοποθεσίες.

Ερρίκος: Δυστυχώς ακόμα φοβόμαστε να αναγνωρίσουμε διάνοιες.

Χάρις: Εύκολο είναι γι' αυτούς που το παίζουν εξουσία;

Ερρίκος: Μιλώ για όλους. Ίσως η αναγνώριση συνεπάγεται ευθύνες, ευθύνες πράξης. Δεν μπορείς να πεις κάποιον ναι δίκιο έχεις, σωστά σκέπτεσαι, κι εσύ να κάνεις άλλα.

(Χτυπά το θυροτηλέφωνο. Η Αντζελ σηκώνει τα φλιτζάνια και πάει στην κουζίνα).

Ερρίκος: Ε! Μπόνη.

(Σε λίγο το ρόπτρο).

Ερρίκος: (ανοίγει την εξώθυρα): Καλώς τον.

Μπόνης: Βρε, βρε τι έκπληξη... (τους πιάνει τα χέρια).

Χάρις: Ελπίζω να μην οδηγούσες, μυρίζεις αλκοόλ.

Μπόνης: Σκάλωσα στο μπαράκι κάτω. Με ένα γνωστό μου. Ήπια κάνα δυο σφηνάκια.

Ερρίκος: Θες να τσιμπήσεις κάτι;

Μπόνης: Αργότερα. Η Αντζελ; (Η Αντζελ είναι στην κουζίνα).

Αντζελ: (από την κουζίνα): Θες καφέ;

Μπόνης: Όχι μωρό μου. Εσένα θέλω.

Αντζελ: Τότε περίμενε. Αργώ στο ψήσιμο.

(Η Αντζελ μπαίνει και τον φιλάει).

Πέτρος: Και τώρα η έκπληξη. Πήγαμε στον Όλυμπο.

Ερρίκος: Που; Ανεβήκατε μέχρι κορυφή;

Πέτρος: Ε, όταν λέμε έκπληξη! Όμως τα τελευταία μέτρα για τον Μύτικα πολύ δύσκολα.

Ερρίκος: Η Χάρις;

Πέτρος: Ε, καθόταν και με οδηγούσε από μια απόσταση 20-30 μέτρων.

Χάρις: Καλά, εκεί νιώθεις τι εννοούσε ο Νίτσε λέγοντας: «Όταν βλέπεις την άβυσσο σε κοιτά κι αυτή».

Αντζελ: Μπόνη θα με πας στον Όλυμπο;

Μπόνης: Αν θα κοιμόμαστε μαζί. Κάνει κρύο και καιρό για δύο εκεί.

Αντζελ: Έτσι την ψάχνεις μικρούλη μου; (Ορμά στην αγκαλιά του, κάθετα στα γόνατα, του τρίβει τη φαλάκρα). Καλέ το αποπήρα σήμερα το χρυσό μου. Είσαι καλά μωράκι μου;

Πέτρος: Αντζελ μας άντε και καλά στέφανα.

Αντζελ: (σηκώνεται): Να ζηλεύετε όλοι σας. Και μη περιμένετε να δείτε τσόντα σήμερα.

Μπόνης: Ψοφάνε για λεπτομέρειες οι καριόληδες.

(Γελάνε όλοι).

Χάρις: Μπόνη ετοιμάζεις τίποτε, δουλεύεις αυτόν τον καιρό;

Μπόνης: Ίσως τον χειμώνα τελειώσω μια ενότητα. Το νέο. Ετοιμάζουμε με τον Ερρίκο μια Γκαλερί που θα λειτουργεί και σαν μπαρ.

Χάρις: Για να μπεκροπίνετε άφοβα.

Μπόνης: Ο Ερρίκος το έχει ελαττώσει. Το 'ριξε στη γυμναστική.

Χάρις: Ε, η κοιλίτσα υποχώρησε. Πρόσεξε, είσαι και σε κρίσιμη ηλικία Ερρίκο.

- Ερρίκος:** (ξεροβήχει με χιούμορ): Θέλετε λίγη μουσική;
- Αντζελ:** Θα διαλέξω εγώ. (πάει στο στερεοφωνικό).
(Σιγά, πιάνο κλασσικό που θα διαρκέσει για λίγο συνοδεύοντας τη συζήτηση).
- Χάρις:** Ε, πώς πάει το θεατρικό που μου 'λεγες;
- Ερρίκος:** Πρέπει αυτό το καλοκαίρι να τελειώσω την πρώτη γραφή. Ίσως το Φθινόπωρο είναι τελειωμένο. Ορίστηκε και ο τίτλος.
- Πέτρος:** Τότε σήμερα θα το γιορτάσουμε. Ο τίτλος;
- Ερρίκος:** «Μια βραδιά με τον Φάουστ».
- Πέτρος:** Τσιμπάει.
- Χάρις:** Ο καμβάς;
- Ερρίκος:** Περιγράφει μια φιλοσοφική βραδιά, μάλλον ένα φιλοσοφικό συμπόσιο ολονύχτιο. Στο σπίτι του Φάουστ. Με ένα μόνο σκηνικό, το σαλόνι του Φάουστ.
- Χάρις:** Πόσα πρόσωπα;
- Ερρίκος:** Επτά.
- Πέτρος:** Οπότε, έτσι στυλ που είναι χωράει τα πάντα.
- Ερρίκος:** Νομίζω ναι, σηκώνει οποιαδήποτε πνευματική αναζήτηση. Βάζω και κάποιο χιούμορ σκόρπιο, κατάλαβες;
- Χάρις:** Τώρα δηλαδή γυρίζει συνεχώς στο μυαλό σου.
- Ερρίκος:** Μη το συζητάς, σκεφτείτε σήμερα λίγο πριν έρθετε με πήρε ο ύπνος στον καναπέ και βλέπω ένα όνειρο ότι ήμουν λέει ο Φάουστ. Και αφού τέλειωσα τον μονόλογό μου, έπιασα συζήτηση και με το πνεύμα.
- Χάρις:** Και;
- Ερρίκος:** Και ξαφνικά, ένας από τους φίλους, όνομα και μη χωρίο που 9 στις 10 ενοχλούν, θυμήθηκε εκείνη ακριβώς την ώρα να με πάρει τηλέφωνο για να γκρινιάξει.
- Αντζελ:** Α, τον άχρηστο.

Πέτρος: Να στην σπάσει.

Ερρίκος: Του 'βαλα κι εγώ ένα πάγο που θα το σκεφθεί πολύ αν ξανατολμήσει να μας... Άσε... Την ψώνισα που το σκέφθηκα...

Μπόνης: Πέτρο μου, εσύ τι κάνεις; Το 'ριξες στην τεμπελιά;

Πέτρος: Γιατί κακό είναι; Ξέρεις τι προσόντα πρέπει να έχει ένας τεμπέλης;

Μπόνης: Το πρώτο να μην πλήττει με τον εαυτό του.

Αντζελ: Το πιο δύσκολο.

Πέτρος: Θα μ' αφήσετε ρε να μιλήσω; Αυτή την περίοδο προετοιμάζομαι για έμπνευση.

Αντζελ: Δηλαδή θα μας πεις ότι είσαι στα μάγια;

Πέτρος: Άσε ρε Άντζελ, αν θες το πιστεύεις. Παραμύθια κάθομαι και σας λέω;

Αντζελ: Σιγά ρε Πήτερ και τι φτιάχνεις να φτιάξουμε κι εμείς.

Πέτρος: Εσένα τη χορογραφία στην δίνουν, εγώ τις νότες πρέπει να τις αναζητώ.

Αντζελ: Δηλαδή εγώ δεν δημιουργώ; Τι θες να πεις;

Πέτρος: Εσύ ξέρεις.

Χάρις: Άντε. Δεν αφήνετε τα καβγαδάκια γι' αργότερα;

Αντζελ: Σιγά ρε Χάρις μη σε πειράζουμε τον Μπέμπη.

Χάρις: (γελά).

Πέτρος: Η έμπνευση ενώνει το θείο με τον άνθρωπο. Όταν γράφω αισθάνομαι ότι επικοινωνώ με μια γαλαξιακή μουσική.

Αντζελ: Κι εγώ το φτωχό τι να φτιάξω για να εμπνευστώ; μια που έχεις τα μέσα;

Πέτρος: Να χορεύεις κάθε βράδυ πριν κοιμηθείς έναν καρσιλαμά για τον Αλάχ.

Μπόνης: Και θα σου δανείζει το τζίνι. (Γελάν όλοι).

Αντζελ: Παιδιά λέω να φάμε εδώ και να μην τραβιόμαστε έξω. Άλλωστε, εδώ κάνουμε ότι σκηνικό γουστάρουμε.

Ερρίκος: Όπως θέλετε.

Πέτρος: Κι' εγώ παιδιά δεν είμαι για πουθενά.

- Μπόνης:** Εντάξει, η Άντζελ κι εγώ θα σας ετοιμάσουμε το δείπνο. Ένα σπέσιαλ αισθησιακό μενού.
- Άντζελ:** Μη βιάζεσαι εσύ.
- Μπόνης:** Οκέι, οκέι. (Πάει προς το μπαρ). Ερρίκο θα πεις ένα Τζακ Ντάνιελς;
- Ερρίκος:** Όχι Μπόνη μου, ευχαριστώ.
(Ο Μπόνης γεμίζει ένα μεγάλο ποτήρι μέχρι πάνω σχεδόν).
- Ερρίκος:** (ξαφνιασμένος): Όλο αυτό εσύ θα το πεις ρε καριόλη;
Βάλε και σε μένα λίγο (και του απλώνει ένα άδειο ποτήρι).
- Μπόνης:** (μοιράζεται το ουίσκι του με τον Ερρίκο, αφήνει το ποτήρι του και λύνεται στα γέλια).
- Άντζελ:** Λέω, να μαγειρέψουμε σε λίγο, εγώ με τον Μπόνη, μια και του άναψε φλασάκι, Και να κανονίσουμε να φάμε γύρω στις 12. Η Κάτριν και η Ιό πότε θα 'ρθουνε;
- Ερρίκος:** Ε, δεν ξέρεις και τις δύο; Το πιθανότερο είναι να αργήσουνε, εμείς τρώμε κι όταν έρθουν τρων ό,τι βρούνε κι αυτές.
- Άντζελ:** Οκέι, πάω να δω τι έχεις.
- Ερρίκος:** Αφού ξέρεις. Όταν περιμένω φίλους διαθέτουμε τα πάντα σαν ένα μίνι μάρκετ αν μπορώ ας κάνω κι αλλιώς.
(Χτυπά το τηλέφωνο. Το σηκώνει η Άντζελ).
- Άντζελ:** Πολύ κακώς πήρες, και μάλιστα σε ξένο σπίτι. Και σε παρακαλώ να μην ξαναπάρεις για 5 χρόνια. Κατάλαβες; (Το κλείνει αμέσως εκνευρισμένα).
- Χάρις:** (χτυπά παλαμάκια).
- Ερρίκος:** Για να μη μπαίνει σε κόπο η Άντζελ. Όπως καταλαβαίνετε μόλις χώρισε.
- Πέτρος:** Επιτέλους.
- Χάρις:** Τι να πω ρε παιδιά. Λέμε ερωτευόμαστε, δήθεν. Και τελικά έχουμε κάνει τον έρωτα το πιο ύπουλο παιχνίδι, το πιο άρρωστο βίτσιο. Ποιος θα πρωτοχτυπήσει τον άλλον κάτω από την ζώνη.

Αντζελ: Και για χτύπημα μιλάμε, επιθυμία, μια κι έξω.

Χάρις: Άστα να πάνε. Ακριβώς αυτά λέγαμε με τον Πέτρο. Ξέρεις ο Πέτρος φλερτάρizε... Όχι τα γνωστά των διακοπών, τρελαμένα σου λέω.

Πέτρος: Ε όχι και έτσι.

Χάρις: Αυτό σε πείραξε πουλάκι μου;

Ερρίκος: Παιδιά, παιδιά... Σας προειδοποιώ το τελευταίο τηλέφωνο έριξε πολύ αρνητισμό, προσέξτε (χτυπά τον Πέτρο στην πλάτη).

Πέτρος: Άσε ρε Ερρίκο. Όποιος έπεφτε από 'δώ στην κυρία, αυτή το διασκεδάζε.

Χάρις: Κι εσύ τι ήθελες; Να βγάλω ένα ρεβό λβερ και να πυρο βλώ; Ας τους πλάκωνες εσύ στο ξύλο.

Ερρίκος: Είναι και γόησσα, παναθεμά την.

Πέτρος: Ναι, λίγος της πέφτω.

Χάρις: Άκου τον που βγαίνει και καπάκι. Κι εσύ ρε ψέμα που εξαφανίστηκες ένα τέταρτο με κείνη τη βαρεμένη;

Πέτρος: ... (γυρίζει στο κάθισμά του αμήχανα).

Χάρις: Καταλάβετε παιδιά ο μικρός από δω;

Αντζελ: Και τι πρόλαβε να κάνει σε ένα τέταρτο ο δικός σου από δω ρε Χάρις;

Χάρις: Πολύ θέλει για να γίνει το κακό; Αλλά τον πρόλαβα στο τσαφ εκεί που την είχε ξεμοναχιάσει και την παραμύθιαζε στο μπλα-μπλα.

Πέτρος: (γελώντας): Πού να 'στε παιδιά. Έρχεται που λέτε στα ίσια. Πετάει στην κοπέλα «εσένα δε σου 'πε το κτήνος ότι έχει Έιτζ;».

Αυτή μένει άγαλμα. Με πιάνει από το χέρι. Με τραβάει με γρήγορο βήμα και φωνάζει «Γρήγορα στο κρεβάτι».

Αντζελ: Κατάλαβα. Και το κρεβάτι ήταν καταπληκτικό.

- Ερρίκος:** (γελώντας): Τι θα 'ταν, δεν τους ξέρεις.
(Σηκώνεται ο Μπόνη για να ξαναγεμίσει το ποτήρι του).
- Αντζελ:** Αν το ξαναγεμίσεις δεν πρόκειται να σε παίξω στην κουζίνα.
- Μπόνης:** Ένα δάχτυλο.
- Αντζελ:** Να δω... Εντάξει εγκρίνεται.
- Ερρίκος:** Βάλε και σε μας κάτι βρε μοναχοφάη. Εμένα το ίδιο.
- Χάρις:** Εμένα σε σφηνάκι.
- Πέτρος:** Κι εμένα.
- Αντζελ:** Κι εγώ.
- Μπόνης:** Έγινε. (Ενώ γεμίζει ποτήρια) Πω πω τι έχει και δεν δίνει το μαγαζί (φέρνει σε λίγο τα σφηνάκια και γεμίζει το ποτήρι που σηκώνει ο Ερρίκος).
- Ερρίκος:** Χάρις, αγάπη μου, πως πάει η δουλειά στον εκδοτικό οίκο;
- Χάρις:** Όπως τ' άφησα εδώ και 20 μέρες... Ιδέα δεν έχω.
- Ερρίκος:** Δε σου μιλώ για λεπτομέρειες. Τώρα που ανάλαβες τη διεύθυνση, την υπευθυνότητα τέλος πάντων, για την ποίηση, πως σκέπτεσαι να δουλέψεις; Αυτό ρωτώ.
- Χάρις:** Μακάρι να 'ξερα ακριβώς. Πάντως γενικά υποστηρίζω την άποψη ότι σήμερα η ποίηση με τα οπτικοακουστικά μέσα σε τέτοια εξέλιξη και το εκδοτικό αλαλούμ που κυριαρχεί, τι να πω... Πρέπει να εμπλουτίσουμε κατά πολύ το περιεχόμενο της ποίησης με φιλοσοφικά θέματα που θα εκφράζονται με εμπνευσμένες φόρμες.
- Ερρίκος:** Δηλαδή επιζητούμε φιλοσόφους-ποιητές.
- Χάρις:** Όλες οι σημαντικές εποχές της ανθρωπότητας είχαν τέτοιους, τώρα γιατί να μην έχουμε; Πιστεύω ότι πρέπει να τους ανακαλύψουμε.
- Ερρίκος:** Ναι κι εγώ πιστεύω ό π αν δο ύμε κάτι νέο στην πο ίηση, αυτό θα είναι συναρπαστικό. Μόνο έτσι. Δηλαδή πρέπει ο σύγχρονος ποιητής να έχει εμβαθύνει μέσα στα πράγματα. Να έχει νιώσει ότι ο άνθρωπος είναι μια

μορφή αυτοσυνείδησης της φύσης, ότι η Γη με τη βοήθεια του Ήλιου δημιουργεί τη Βιόσφαιρά της και στη συνέχεια βλέπει τον εαυτό της μέσα από τα μάτια των ανθρώπων.

Και αυτά τα πρωτόγνωρα της ανθρωπότητας ο σύγχρονος ποιητής τα νιώθει και τα εκφράζει με τον ενθουσιασμό της πρώτης...

Χάρις: (τον διακόπτει με το που χτυπά παλαμάκια, οι άλλοι την ακολουθούν):
Μη τον πιστεύετε παιδιά, έβγαλε τον καθρέφτη και σαλτάρησε η εγωπάθειά του.

(Όλοι γελούν και ο Ερρίκος φυσικά).

(Χτυπά το τηλέφωνο. Το σηκώνει η Άντζελ).

Άντζελ: Πονηρούλες! (προ σ ό λυς χαρο ύμενα). Η Κατρίν και η Ιό (δίνει το τηλέφωνο στον Ερρίκο).

Ερρίκος: Εντάξει ηρέμησε. Εμείς εδώ θα 'μαστε... Πάμε να το ξεφυτρώσουμε... Γύρω στις 12 θα φάμε, αν δεν προλάβετε η Άντζελ θα σας κρατήσει τα καλύτερα πιάτα. Τσίμπησέ μου τη Ιό (κλείνει το τηλέφωνο). Θα αργήσουν γιατί η Ιό θέλει να περάσουν από κάπου.

Χάρις: Σου 'πε ότι θα φάνε εδώ;

Ερρίκος: Μάλλον, αλλά θα έρθουν μετά τις 12.

Μπόνης: Τότε εμείς ετοιμάζουμε, τρώμε και μετά όταν έρθουν τρώνε κι αυτές.

Άντζελ: Πάψε ξύπνιε. Θα μας πέσουν τα μαλλιά και θα σε μοιάσουμε.

Μπόνης: ... (Φαίνεται ενοχλημένος).

Άντζελ: Καλέ τι έπαθα σήμερα μ' αυτό ; (σηκώνεται και δίνει ένα φιλάκι στη φαλάκρα του Μπόνη). Μπονάκι μου θα έλθεις μωρό μου να με βοηθήσεις;

Μπόνης: Αν μου δίνεις κάθε 5' ένα τέτοιο φιλάκι (δείχνει ότι του 'ρθανε τα κέφια και καλύτερα).

Άντζελ: Αποκλείεται... Κάθε 10' και πολύ σου πέφτει (τον σπρώχνει στην κουζίνα χτυπώντας τον περιπαιχτικά στην πλάτη).

Πέτρος: (προς Ερρίκο και Χάρις): Σας πειράζει τώρα που θα ηδονιζόσαστε οι δυο σας στο μπλα-μπλα να ακούσω λίγο μουσική; (Βάζει ακουστικά, ανοίγει το στέρεο).

- Αντζελ:** (μέσα από την κουζίνα προς τον Μπόνη που είναι δίπλα της προφανώς):
Παίρνε μαθήματα εσύ. Είδες πώς φέρονται άξεστε;
- Μπόνης:** Άμα γίνω τέτοιος ζημένος θα με παντρευτείς; (η φωνή του έχει ζέστη και χιούμορ).
- Αντζελ:** Εξαρτάται. Και μη ρωτάς πολλά. Άντε χτύπα αυτά τα αυγά στο μίξερ.
- Χάρις:** Να με θυμηθείς ότι αυτοί σήμερα κάπου θα τα βρούνε (σιγά, ψιθυριστά).
- Ερρίκος:** Για σκέψου, η Αντζελ κι ο Μπόνη ζευγάρι. Χρόνια φίλοι και να τους έρθει σήμερα να ψαχθούνε. Τίποτε δεν αποκλείεται.
- Χάρις:** Ας 'τους αυτούς τώρα, καλά περνάνε στην κουζίνα (μιλάει ψιθυριστά, ενώ από την κουζίνα ακούγονται γέλια). Αλλά για πες μου που βρίσκεσαι με το έργο σου;
- Ερρίκος:** Χάρις μου, είναι αλήθεια ότι το είχα παραμελήσει για λίγο.
- Χάρις:** Ε όχι και λίγο. Δύο χρόνια ασχολείσαι. Κι όλο μαζεύω υλικό, κι όλο μαζεύω υλικό και από γράψιμο τίποτα.
- Ερρίκος:** Αυτό το μήνα μπήκα στην τελική ευθεία. Αρχισα να γράφω τους διαλόγους μου, μάλιστα χωρίς να χρησιμοποιώ το υλικό που έχω μαζέψει. Είμαι στο τέλος.
- Χάρις:** Ε, άμα το είχες μέσα σου, γιατί να το ξανακοιτάξεις;
- Ερρίκος:** Ίσως τον άλλο μήνα στο στείλω με e-mail τελειωμένο. Τελικά δυο χρόνια κράτησε αυτή η ιστορία, ενώ θυμάσαι σου 'λεγα ότι θα κρατήσει περισσότερο.
- Χάρις:** Ε, αρκετά δεν είναι; Δεν θα ξαναγράψουμε την Θεία Κωμωδία του Δάντη.
- Ερρίκος:** Παρατήρησες ότι ενώ το τρίτο μέρος αναφέρεται στον παράδεισο, ωστόσο χάνει. Είμαι βέβαιος ότι ήταν αδύνατον να είναι καλύτερο αφού δεν έζησε ποτέ με την Βεατρίκη.

- Χάρης:** Ενώ έζησε στα γεμάτα κόλαση καθαρτήρια.
- Ερρίκος:** Τελικά όλα τα γνήσια λογοτεχνικά έργα είναι βιωματικά.
- Χάρης:** Αλλιώς είναι ψεύτικα Ερρίκο μου. Για πες μου τώρα τι βάζεις μέσα σ' αυτό που γράφεις;
- Ερρίκος:** Κοίταξε, μέσα στα άλλα είναι κι αυτό. Καθόμαστε πόσα άτομα σ' ένα σπίτι, δύο ζευγάρια, τέσσερις, κι άλλοι τρεις; Επτά. Ε όλοι θα στηθούμε στην τηλεόραση και θα μας κάνει κεφάλι έως ότου σκορπίσουμε. Και ξέρεις εκεί που περιμένεις κάτι να δεις ενδιαφέρον, αυτοί φροντίζουν να στο στριμώξουν ανάμεσα σε σερβιέτες και χαρτιά υγείας. Κάπου δηλαδή παράγινε το κακό. Έχουμε ξεχάσει να μιλάμε.
- Χάρης:** Ε όχι κι εμείς.
- Ερρίκος:** Αυτό έλειπε, να μας καθηλώσουν τα παπαγαλάκια...
- Χάρης:** Χώρια που οι περισσότερες δουλειές στην Τ.Υ. γίνονται στο γόνατο, καθαρά για την κονόμα.
- Ερρίκος:** Και οι ειδήσεις;
- Χάρης:** Ναι. Γυρίζουν την κάμερα, δες δυστυχήματα, δες μαύρους πεινασμένους, δες Ασιάτες πνιγμένους και καπάκι ο υπουργός μας πολιτισμού επισκέφθηκε αυτή την έκθεση, και για να μην ξεχνιόμαστε ο άλλος υπουργός υπενθυμίζει ότι η οικονομία είναι στο ζόρι και κάντε λίγο υπομονή. Οι ψυχανώμαλοι όσο τους θυμάμαι όλο για υπομονή στη δίαιτα και λίγο ακόμα παιδιά... Κι αυτοί τη βγάζουν με χίλιες καβάτζες. Άσε κι έπαθα ...Ταπεινώνουν τους τηλεθεατές για να τους ελέγχουν. Κατάλαβες;
- Ερρίκος:** (χειροκροτεί):Θυμήθηκες τα φοιτητικά σου χρόνια; Καλά είναι.
- Χάρης:** Τελικά πρέπει να 'μαστε πολύ μαζόχες ρε παιδί μου εμείς οι άνθρωποι.

Ερρίκος: Αυτό δε μου έλεγε ο Πέτρος; Ότι ακριβώς αυτό που είπες είναι ο πυρήνας της φιλοσοφίας του Σκιαθίτη φιλοσόφου, του Ζαχαρία. Κρίμα που δεν μεταφράστηκαν ακόμα τα έργα του, τι να πω;

Χάρις: Προετοιμάζω μια εμπειριστατωμένη πρόταση για το φιλοσοφικό τομέα του εκδοτικού μου οίκου και νομίζω ότι θα το πιάσουν, θα το δεχθούν. Πάντως δεν συμφωνώ μαζί σου ότι ο σαδομαζοχισμός που μας κυνηγάει είναι ο πυρήνας της φιλοσοφίας του Ζαχαρία. Η φιλοσοφία του είναι πολύ πιο πλατιά.

Ερρίκος: Συμφωνώ. Μου έκανε εντύπωση ότι είναι ο πρώτος φιλόσοφος και δεν πρέπει να να γελιέμαι που βγαίνει απευθείας και μας λέει... Απ' ό,τι έπιασα από τον Πέτρο δηλαδή.

Χάρις: Ξέρεις, επειδή σας έχω ακούσει επανειλημμένα να κουβεντιάζετε, να έχεις υπόψη ότι ο Πέτρος βάζει και δικές του σκέψεις.

Ερρίκος: Μα η φιλοσοφία η αυθεντική είναι ρέουσα και δεν έχει ιδιοκτήτη.

Χάρις: Όπως και η γυναίκα.

Ερρίκος: Ναι, να μην ξεχνιόμαστε και μας πιάσουν στον ύπνο και μας κλέψουν την ελευθερία μας και άλλα πολλά ανασφαλή.

Χάρις: Ε... Για τον Ζαχαρία λέγαμε.

Ερρίκος: Λοιπόν όπως πιάνω εγώ το νόημα σου λέει...Εδώ η γη, αυτός ο πλανήτης έχει έντονες κανιβαλιστικές ροπές. Εξελισσόμενος λοιπόν δημιουργεί μια βιόσφαιρα που ο κανιβαλισμός είναι κυρίαρχο στοιχείο.

Χάρις: Δεν θα το 'λεγα. Ίσως ένα από τα βασικά.

Ερρίκος: Ναι, εντάξει η βιόσφαιρα όμως εκφράζει σίγουρα βαθιές λειτουργίες αυτού του πλανήτη.



Κάπως έτσι φαντάζομαι τον άγγελο μου...

- Χάρις:** Και τον κανιβαλισμό του.
- Ερρίκος:** Ναι, αυτό. Λοιπόν όταν δημιουργείται ο άνθρωπος, τι γίνεται; Φέρει μαζί του όλη αυτή την κανιβαλιστική ιστορία και όχι μόνο. Αναπτύσσοντας συνείδηση μέσα στον ψυχικό του κόσμο δημιουργείται και αναπτύσσεται ο κανιβαλισμός με τη μορφή σαδομαζοχισμού.
- Χάρις:** Ναι, ναι, μπράβο Ερρίκο (ορμά και τον φιλάει με ενθουσιασμό). Τώρα σκέφθηκα πως οι μεγάλοι μύστες ξέφυγαν απ' αυτά τα λούκια.
- Ερρίκος:** Δραπέτευσαν από αυτές τις φυλακές θα 'λεγα. Ναι. Είναι αυτοί που μας άνοιξαν δρόμους...
- Χάρις:** Πόσο δύσκολο οι άνθρωποι να συνειδητοποιήσουμε το γονιδιακό μας χαρακτήρα;
- Ερρίκος:** Στις θάλασσες το μεγάλο ψάρι τρώει το μικρό. Αυτή η λειτουργία δεν απουσιάζει από τα γονιδιά μας.
- Χάρις:** Και το «Γεννήθηκα για να αγαπώ και όχι να μισώ» του Σοφοκλή;
- Ερρίκος:** Και ο Εμπεδοκλής μας λέει:
«Η αγάπη ενώνει τα πράγματα τα κάνει ένα» και τα δελφικά παραγγέλματα: «Εχθρας διέλυε» και «Ευλογεί πάντα», στο ίδιο πεδίο κινούνται. Όπως και το Ευαγγέλιο βέβαια...
Ο Βοΐδας και ο Λάο Τσε, αλλά και όλοι οι μεγάλοι μύστες αυτό μας τονίζουν.
- Χάρις:** Γλυκέ μου Ερρίκο, όλα αυτά τα ωραία πρέπει να τοποθετηθούν στο θεατρικό σου.
- Ερρίκος:** Θα με βοηθήσεις εσύ γι' αυτό.
- Χάρις:** Ερρίκο άκου, εκεί που ήμασταν στον Όλυμπο. Στο οροπέδιο των Μουσών. Κάτω από τον θρόνο του Δία...
- Ερρίκος:** Ζευς... το Αναγκαίο ενδιάμεσο...

- Χάρις:** Λοιπόν, είμαστε τελείως στο χάσιμο εγώ κι ο Πέτρος και βλέπουμε κάτι σύννεφα να ανεβαίνουν από τα καζάνια και να παίζουν με το θρόνο του Δία και τρελαθήκαμε. Λέω λοιπόν τον Πέτρο, αν είχες μάγκα μου δίπλα σου καμιά κότα, ένα θα πάθαινε την πλάκα της και δεύτερο θα στην έσπαγε απ' όλες τις μπάντες. Γυρίζει και μου λέει: «Είναι δυνατόν να ανέβει καμιά με ρόλεξ και βιζόν εδώ; Εδώ αν είσαι ένοχος απέναντι στη φύση την έχεις βαμμένη».
- Ερρίκος:** Πο υ λες και για να παραμυθιαζόμαστε τελείως. Κάνουμε εμείς το ανθρώπινο είδος την εξουσία, γιατί σίγουρα εμείς τη φτιάξαμε, δεν μας την επέβαλε κανένας, και λέμε. Ξέρεις κάτι; Κάτσε εσύ στην καρέκλα της εξουσίας, οπότε ότι βίτσιο μας κατεβαίνει το χαιρόμαστε άφοβα. Διότι έτσι κι αλλιώς οι αρχηγοί φταίνε και όχι εμείς που τους στήσαμε. Λοιπόν σου λέει ο από πάνω ο μάγκας: Τι θέλετε; Τι γουστάρετε; Πόλεμο; Ορίστε. Εμφύλιους; Ορίστε. Θρησκευτικές έριδες; Έχουμε και τέτοιες.
- Χάρις:** Και για να σας ανοίξει η όρεξη στο δείπνο δείτε στην οθόνη σας αυτό το παιδάκι που έχει στεγνώσει στην πείνα. Έτσι θα φάτε χωρίς ορεκτικό; Και για να κοιμηθείτε ήσυχα, για να σας πιάσει το υπνωτικό σας, ρεζίλια ορίστε 5-6 φάσεις από σκοτωμούς, δυστυχήματα και βάλε...Δηλαδή σου λένε στα ίσια, κοίτα τι γίνεται στον κόσμο! Άραξε και μη μιλάς. Μια χαρά τη βγάζεις εσύ.
- Πέτρος:** Ε!!! Πιο σιγά δεν μπορείτε να μιλάτε; Τι σας έπιασε απόψε; (συνεχίζει να ακούει μουσική από τα ακουστικά).
- Χάρις:** Ερρίκο τα θυμάσαι αυτά που είπαμε;
- Ερρίκος:** Νομίζω.
- Χάρις:** Τις μέρες που θα είμαστε εδώ θα σε βοηθήσω να τα καταγράψεις. Κι αν είναι δυνατόν και με μορφή διαλόγου.

- Ερρίκος:** Ευχαριστώ Χάρις μου. Και ξέρεις την αδυναμία μου να μην ανέχομαι μαγνητοφωνάκι στις συνομιλίες μου.
- Χάρις:** Άστα, και μένα μου τη σπάει τελείως... (Μπαίνει η Άντζελ).
- Άντζελ:** Τι κρασί θα πιούμε; Για να ξέρω τι σάλτσα να φτιάξω.
- Ερρίκος:** Πέτρο, άσπρο;
- Πέτρος:** Ναι (βγάζει τα ακουστικά, κλείνει τη μουσική).
- Άντζελ:** Το ίδιο θέλει και ο Μπόνη. Χάρις μου, δε σε ρώτησα γιατί έτσι κι αλλιώς εμείς θα πίνουμε άσπρο. (Πάει και δίνει ένα φιλάκι στην Χάρις και γυρίζει στην κουζίνα).
- Πέτρος:** Ερρίκο, θυμάσαι τη συζήτηση που είχαμε τελευταία για το δραματολόγιο; Τελικά το ξανασκέφθηκα και βλέπω ότι είσαι κοντά στην αλήθεια.
- Ερρίκος:** Ε, δεν μπορεί το θέατρο να εξακολουθεί να βαδίζει στα ίδια τα πατήματα όταν έχουμε κάθε μέρα καταγισμό εικόνων από την τηλεόραση, διαδίκτυο, κινηματογράφο, γκράφικ, διαφημίσεις και βάλε.
- Χάρις:** Που η τεχνολογία τα εξελίσσει διαρκώς.
- Πέτρος:** Τώρα μιλούν και για πειραματικές εφαρμογές ολογραφημάτων.
- Ερρίκος:** Σίγουρα.
- Πέτρος:** Λοιπόν για το θέατρο που λέγαμε. Είναι και κάτι ακόμα που σκέφθηκα. Πιάνεις κάτι εσύ Ερρίκο που ασχολείσαι και μπορείς να εκφρασθείς, πιάνεις κάτι λοιπόν, θες να το μεταφέρεις. Σε ποιους και με ποιον τρόπο; Παράδειγμα, θες να προβάλεις ένα φιλοσοφικό προβληματισμό. Άντε γράψε βιβλίο· πόσοι θα το διαβάσουν; Αν όμως τα βάλεις σε ένα έξυπνο θεατρικό!
- Χάρις:** Εμπνευσμένο βέβαια.
- Πέτρος:** Φυσικά. Τότε λοιπόν έχεις διαλέξει ένα κοινό που ψάχνεται. Δεύτερο ένα κοινό που θα πάει προετοιμασμένο και σε συγκεκριμένη ώρα να ακούσει αυτά που θα εκφράσουν όλοι οι συντελεστές της παράστασης. Και τρίτο.

Δεν πρόκειται να του τη σπάσει κατά την ώρα της παράστασης κανείς.
Άρα χτυπάς κέντρο...

Χάρις: Α, Ερρίκο, τώρα σκέφθηκα για το σαδομαζοχισμό που αναλύεις. Το αντίθετό δεν είναι η κοινωνικότητα των ανθρώπων;

Ερρίκος: Και η οικολογική συνείδηση. Κύρια αυτή. Γιατί δεν μπορεί να είσαι ο δυνατός και σαν είδος να εκμεταλλεύεσαι όλες τις αδυναμίες των άλλων πλασμάτων. Αυτή λοιπόν πιστεύω η κοινωνική-οικολογική συνείδηση μας αποσπάει από σαδομαζοχισμό.

Χάρις: Ναι. Και είναι μονόδρομος, νομίζω.

Ερρίκος: Και έτσι τείνουμε θα 'λεγα να εναρμονισθούμε με τη συμπαντική αρμονία.

(Μπαίνει η Άντζελ).

Άντζελ: Άντε, πολύ το φιλοσοφήσατε. Χάρις θα 'ρθεις για λίγο να βοηθήσεις;

Πέτρος: Να βάλω μουσική;

Ερρίκος: Νομίζω τη χρειαζόμαστε.

(Βάζει ένα κλασσικό κομμάτι ο Πέτρος, αφού ψάξει. Μετά ξεχωρίζει κάτι CD. Ο Ερρίκος και ο Πέτρος ετοιμάζουν το τραπέζι, στρώνουν σερβίτσια. Σε λίγο μπαίνει η Άντζελ με μια μεγάλη πιατέλα).

Άντζελ: (περήφανη). Γαρίδες τυλιγμένες με καπνιστό σολομό, στεφανωμένες με μαρμελάδα βατόμουρο.

Όλοι σηκώνονται και χειροκροτούν.

(Μπαίνει η Χάρις με δύο μικρότερες πιατέλες).

Χάρις: Σήμερα θα σας καταπλήξουμε διαβολάκια μου.

(Ο Μπόνη μπαίνει με δύο μπουκάλια).

Μπόνης: Πω πω, τι σερβίρει σήμερα το μαγαζί!

(Ο Μπόνη αφήνει τα μπουκάλια στο τραπέζι).

Άντζελ: Παιδιά στρωθείτε στο τραπέζι.

Χάρις: Θα σας σερβίρουμε εμείς.

Μπόνης: Γουστάρω σερβιτόρες. Πω πω, που βρίσκομαι απόψε!

Θεέ μου! (κάνει το σταυρό του).

(Ερχονται η Άντζελ και η Χάρις με τα υπόλοιπα, αρχίζουν να σερβίρουν στα πιάτα. Ο Μπόνη ανοίγει ένα μπουκάλι και γεμίζει τα ποτήρια).

Άντζελ: Να σου πω, να βάλουμε κρασί της Ιό και της Κατρίν;

Ερρίκος: Να τις βάλουμε και λίγο, λίγο ξέρεις έτσι φαγητό στα πιάτα.

Πέτρος: Ναι, ωραία ιδέα δηλαδή αυτή τη στιγμή το κρασί και το φαγητό που όταν έρθουν θα τα καθαρίσουν τις αντιπροσωπεύουν. Καλό. Καλό.

Ερρίκος: Ναι, ναι. Από μια άποψη είναι λίγο Ιό και λίγο Κατρίν.

Άντζελ: Άντε γεια μας!

Σηκώνει η Άντζελ το ποτήρι, ακολουθούν όλοι οι άλλοι, τσουγκρίζοντας τα ποτήρια τους, καθώς και τα ποτήρια της Κάτριν και της Ιό.

Είναι καθισμένοι στο τραπέζι βλέποντας όλοι την πλατεία, τα δύο καθίσματα που έχουν γυρισμένη την πλάτη στην πλατεία είναι της Κατρίν και της Ιό.



Β΄ πράξη

Το τραπέζι γεμάτο από 5-6 βιβλία, μια σαμπανιέρα, ποτήρια σαμπάνιας,, άδεια μπουκάλια, μερικά πιάτα. Ο Ερρίκος όρθιος με ένα βιβλίο στο χέρι. Οι άλλοι καθηστοί σιγοπίνουν.

Ερρίκος: Και τώρα το τελευταίο-τελευταίο.

Άντζελ: Άντε γιατί θέλω να χορέψω.

Μπόννης: Ερρίκο έχε χάρη που καταλαβαίνουμε τον πόνο σου άντε, τελείωνε...

Ερρίκος: Από το Ελληνικό Πνεύμα του Richard Livigstone. Διαρκεί μόνο με 2 με 3 λεπτά και τέλος.

Απαγγέλει:

“Είναι εδώ που ο Ελληνισμός αρνιέται το χριστιανισμό ή τουλάχιστο τη χριστιανική θεωρία που επικρατεί. Ο Ελληνισμός εξοικονομείται χωρίς την ανάγκη για θεότητα, μέλλουσα ζωή, και καθαρά πνευματικό κόσμο. Δεν είναι ουσιαστικά ασυμβίβαστος μ’ αυτές τις πίστεις, και συχνά αυτές βρέθηκαν σε ένωση μαζί του, αλλά μπορεί να κάμει χωρίς αυτές. Κατάργησέ τες για τον Έλληνα, και θα μπορεί ακόμη να ζει την ίδια ζωή, σαν να υπήρχαν εκεί. Γι’ αυτόν η όλη δημιουργία δεν αναστέναζε και δε γεννούσε με οδύνη. Δεν περίμενε κάποια δόξα να αποκαλυφτεί με την οποία τα βάσανα «του παρόντος αιώνας» δεν αξίζουν να συγκριθούν. Η δόξα ήταν κιόλας μπροστά στα μάτια του: η σάρκα και το αίμα κατείχαν κιόλας γι’ αυτόν ή θα μπορούσαν να κατέχουν, σε τούτο το γήινο κόσμο, τη Βασιλεία του Θεού. Μπορούσε να ζει με ικανοποίηση στο παρόν και ν’ αρνηθεί την ανάγκη μιας μελλοντικής λύτρωσης. Κατάργησε όμως τον άορατο κόσμο για τον χριστιανό, και αλλοιώνεται το νόημα και η αξία της ζωής στο σύνολό τους. Αν υπάρχει τίποτε το μόνιμο στη χριστιανοσύνη, αυτό είναι η βέβαιη πεποίθηση ότι ο κόσμος δεν είναι αρκετό θέατρο για τον άνθρωπο και ότι αυτός δεν είναι ικανός να φτάσει την τελειότητα της φύσης του αβοήθητος. Ακατάπαυστα στη διδασκαλία της Εκκλησίας αυτή η πεποίθηση ξεχνείται. βρίσκεται κάτω από τις διδασκαλίες για την Πτώση, τον Προορισμό και την Καταδίκη, τη Θεία χάρη. υποβάλλει την αίσθηση εκείνη ότι εδώ είμαστε χωρίς εστία, αίσθηση που οι χριστιανοί συγγραφείς εκφράζουν σταθερά. «Όλα όσα εδώ αγαπούμε είναι και παροδικά», λέγει ο Αυγουστίνος. «από τις σκιές και τα είδωλα στην αλήθεια» είναι το επιτάφιο επίγραμμα του Νιούμαν. «ανάμνηση μιας ξένης, περαστικής για μια μέρα», είναι η σύνοψη της ζωής μας από τον Πασκάλ’.

Σηκώνονται όλοι και χειροκροτούν με ανακούφιση. Ο Πέτρος πιάνει την Άντζελ από την μέση, την οδηγεί στο Hi-Fi. Το ανοίγει παίζοντας ένα χαρούμενο βαλς. Ο Ερρίκος έχει υποκλιθεί στη Χάρις. Τα δύο ζευγάρια χορεύουν το βαλς έως το τέλος του. Μόλις τελειώσει ο Πέτρος κλείνει το Hi-Fi.

- Άντζελ:** (ενώ κάθεται βαθιά σε μια πολυθρόνα): Only classic music όταν είμαστε με τον Πέτρο.
- Μπόνη:** Ποια είναι η γνώμη σου για τους τεμπέληδες;
- Πέτρος:** Μα χωρίς αυτούς δεν θα υπήρχε πολιτισμός.
- Ερρίκος:** Άσε που τώρα είναι το υπόδειγμα για να αντιμετωπίσουμε τα οικολογικά προβλήματα.
- Άντζελ:** Καλό, καλό. Γουστάρω.
- Πέτρος:** Και ξέρεις, για να είσαι τεμπέλης χρειάζεται μια ποιότητα. Πρώτα πρώτα πρέπει να τα έχεις βρει με τον εαυτό σου.
- Άντζελ:** Δεύτερο να είσαι γάτα για να μη μπορών να στην σπάσω εκεί που γουστάρεις.
- Πέτρος:** Και όμως στη σημερινή κοινωνία αυτή η ικανότητα αποτελεί στίγμα. Και εγκρίνεται ο κάθε βαρεμένος που τρέχει νύχτα μέρα για να στολίσει την γκόμενα σα να 'ταν χριστουγεννιάτικο δέντρο, να εξασφαλίσει τα παιδιά του σα να 'ταν ανάπηρα. Και στο φινάλε παίρνει και για παράσημο μια ψιλοστηθάγχη ή καμιά νευροπίεση για να μη πω τα χειρότερα.
- Άντζελ:** Και μετά τρέχει πάλι να βγάλει μάνει και να τα δώσει στους γιατρούς, άστα να πάνε. Ευτυχώς θεέ μου μια χαρά είμαστε.
- Μπόνης:** Έτσι όπως γινήκαμε ρε παιδιά, δεν τρέχουμε να κonomήσουμε. Ούτε για τη πάρτη μας ... Αλλά τρέχουμε όλοι από κόμπλεξ. Για να μοστράρουμε αυτά που κonomάμε στους άλλους... Για να τους τη σπάμε... Σκιζόμαστε για να τη σπάμε στους άλλους... Άκου ψυχασθένεια.
- Ερρίκος:** Είναι τυχαίο που λένε ότι αυτά σταύρωσαν το Χριστό; Ότι μέσα στα λεφτά φωλιάζει ο έξω από δω;
- Χάρις:** Και το ωραίο είναι ότι δε λέμε πως όλοι σταυρώνουμε κάθε μέρα τον Χριστό που έχουμε μέσα μας με το να προσκυνάμε το χρήμα, αλλά ότι κάποτε τον πρόδωσε για αυτά ένας από τους 12 μαθητές του, και τέτοιες ιστορίες.

- Αντζελ:** Ναι, ναι, οπότε αυτός ο κακός ο ένας. Κι εμείς οι άλλοι καθαροί. Τελικά θέλει πολύ δύναμη αυτή η υπόθεση.
- Ερρίκος:** Τώρα θυμήθηκα ένα ιστορικό γεγονός. Όταν κατέβηκαν οι Πέρσες, τότε παλιά, Θερμοπύλες περίπου Δεκαπενταύγουστο σα σήμερα, γυρίζει ένας Πέρσης στρατηγός και λέει στον Μαρδόνιο το κολλητό του Ξέρξη: Πού μας έφερες Μαρδόνιε να πολεμήσουμε; Αυτούς που πολεμάμε δεν πολεμάνε για χρυσό, αλλά για κάτι άπιαστο που ονομάζουν αρετή. Που να καθαρίσουμε;
- Πέτρος:** Άσε, τελικά αυτοί οι αρχαίοι Έλληνες... Μεγάλη ιστορία. Ξέρεις στις Θερμοπύλες που ανέφερες, πριν χτυπηθούν οι 300 Σπαρτιάτες, πλυθήκανε και καθίσανε με τα όπλα παραπόδας που λένε και χτενίζονταν. Φαντάσου σκηνικό!
- Ερρίκος:** Και να σκεφθεί κανείς ότι η κοινωνία τους, τους έστειλε εθελοντές θανάτου να χτυπηθούν βδομάδες ταξίδι μακριά από τον τόπο τους. Και μαζί τους μάλιστα υποχρεωτικά και ο ένας από τους δύο βασιλιάδες που είχαν.
- Αντζελ:** Κατάλαβα γιατί είχαν δύο. Άκου να δεις.
- Πέτρος:** Εδώ μιλάμε για μια κοινωνία ελεύθερη που συμφώνησαν οι πολίτες της ότι για να παραμείνουν ελεύθεροι πρέπει οποτεδήποτε χρειαστούν να βρίσκονται αναμεταξύ τους εθελοντές θανάτου. Μιλάμε για θανατηφόρο εισιτήριο. Για να μπει σ' αυτήν την κοινωνία δίνεις ενέχυρο τη ζωή σου. Τέτοια ιστορία.
- Χάρις:** Ναι αλλά είχαν γυναίκες για να γουστάρουν.
Κι αυτή η ομορφιά στα αγάλματά τους; Τι πράγμα! Α, τα αγάλματα του Ρέτζιο θα τα 'χετε δει σίγουρα. Τουλάχιστον σε φωτογραφία.
- Αντζελ:** Άσε όταν βλέπω το ένα ξεσηκώνομαι. Δηλαδή σα γυναίκα με τρελαίνει.
- Χάρις:** Κατάλαβα για ποιο λες. Αυτή η θεϊκή γαλήνη που έχουν κι από την άλλη να είναι οι ίδιοι άγριοι πολεμιστές. Απ' τη μια εταίρες, Παρθενώνες και Θέατρο κι από την άλλη Μαραθώνες, Πλαταιές και Θερμοπύλες. Πώς γίνονται όλα αυτά;

- Ερρίκος:** Ρε Χάρις, βάλε ότι είναι άριστοι πολεμιστές που μάθανε καλά πώς να σκοτώνουν, οπότε μηδέν ανασφάλεια... Βάλε και την κουλτούρα τους...
- Πέτρος:** Ναι... Αυτοί ζούνε σε μια κοινωνία που τους παρέχει για ψυχαγωγία Οιδίπου Τύρανο, Μήδεια. Έχουν τα νοσοκομεία τους, τα Ασκληπιεία, στα ομορφότερα μέρη. Μπορούν να μνηθούν στα Ελευσίνια μυστήρια. Λατρεύουν τη Θεά της Ομορφιάς. Θεό της Σοφίας έχουν γυναίκα. Ε, ποιον να αφήσουν να τα χαλάσει αυτά;
- Μπόνης:** Και είναι η μόνη κοινωνία που οι φιλόσοφοι κονομούσαν. Πούλαγαν φιλοσοφία και ζούσαν σαν άρχοντες.
- Αντζελ:** Εσύ όλο στο άραγμα και στην καλή ζωή το μυαλό σου.
- Μπόνης:** Ε, τι να κάνω. Έχω κι εγώ τα χόμπι μου.
- Αντζελ:** Και τι με ψήνεις τότε πονηρούλη μου; (γελά).
- Μπόνης:** Άμα σε ψήσω διαφέρει. Μετά τρέχω κι εγώ.
- Ερρίκος:** Να σου πω, για τέτοια γκόμενα μέχρι αστροναύτης γινόμουν. Να λέμε τη σκάφη-σκάφη και τα σύκα-σύκα.
- Αντζελ:** Όχι, για να μη ξεχνιόμαστε και ποιος κάνει κουμάντο, δηλαδή.
- Πέτρος:** Πάντως πώς τα 'κανε έτσι ο Θεός, η Φύση, πώς να το πω, ενώ ο άνδρας είναι πιο δυνατός, πιο ξύπνιος, πιο μέσα σ' όλα και η γυναίκα ψυχολογικά να'ναι από πάνω.
- Αντζελ:** Ισορροπία της φύσης, μωρό μου.
- Χάρις:** Άλλωστε με τον έρωτα, ξέρεις το φτερωτό νήπιο με το τόξο και τη φαρέτρα με τα βέλη. Προσέξτε σα νήπιο λέω έχει πιο οικείες σχέσεις η γυναίκα, αν θέλεις ξέρει να παίζει καλύτερα. Ενώ ο άνδρας, ένα απλό νήπιο να τον βάλεις δίπλα θα τον τρελάνει. Οπότε μη μας κουνιέστε και πολύ.
- Μπόνης:** Όχι ματάκια μου. Κοροϊδα είμαστε; Και τώρα μάλιστα που είμαι στο παραπέντε με τη Άντζελ;
- Ερρίκος:** Α. Για το φτερωτό νήπιο που λέγατε και κάτι άλλο: ως νήπιο αποστρέφεται τις συμφωνίες και ως φτερωτό δεν δέχεται περιορισμούς.
- Αντζελ:** Επίσης του αρέσει να παίζει και θέλει να το αγαπούν.

- Ερρίκος:** Πάντως πόσο όμορφα είναι αυτά τα σύμβολα. Καμιά φορά πιστεύω ότι ο ορθολογισμός που αναπτύξαμε, πάει να τα ξεράνει όλα.
- Αντζελ:** Κοίταξε τι ονόματα έχουμε για αυτά που πίνουμε. Χιλιάδες νομίζω. Κι όταν λέω σ' αγαπώ, χρησιμοποιώ την ίδια λέξη στην γατούλα μου, στον φίλο μου, στην αδερφή μου.
- Μπόνης:** Σε μένα.
- Αντζελ:** Μη βιάζεσαι εσύ (γελά).
- Ερρίκος:** Εγώ πιστεύω ότι με το να εκφράσουμε τον κανιβαλισμό μας στη σχέση μας με τη φύση, είπαμε «θα σε κατακτήσομε», για να μη πω τίποτε άλλο... Λοιπόν από κει και πέρα με τη σχιζοφρενική αυτή ρήξη, παρανοεί ο άνθρωπος, την ψάχνει όλο και συνεχώς σαν κατακτητής θέλει να εξουθενώσει, να υποτάξει αυτό που βλέπει με δέος σαν αντίπαλό του. Και μην μπορώντας, γλιστράει στην κατεύθυνση της αυτοκαταστροφής.
- Πέτρος:** Και αναπτύσσει ανάλογους κώδικες.
- Ερρίκος:** Ακριβώς. Αναπτύσσει λέξεις, λεξιλόγιο, συλλογισμούς, κουλτούρα, επιστήμη και δυστυχώς και δόγματα. Σ' αυτήν την κατεύθυνση του κατακτητή που τώρα τελευταία βλέπουμε να μεταπίπτει σε φάση αυτοκαταστροφής.
- Πέτρος:** Και μαθαίνει να σκέπτεται ανάλογα.
- Ερρίκος:** Δηλαδή στην ουσία να μην συλλογιέται ελεύθερα.
- Πέτρος:** Βέβαια, αφού δεν επικοινωνεί με την πραγματικότητα, αλλά με αρρωστημένες φαντασιώσεις.
- Χάρις:** Τώρα θυμήθηκα του Παράκελσου το «Ας μη είναι κανενός αυτός που ανήκει στον εαυτό του».
- Αντζελ:** Πάντως είναι πολύ δύσκολο να φας στη μάπα τον εαυτό σου. Και επί καθημερινής βάσεως σαλεύεις.
- Ερρίκος:** Νομίζω είναι και φυσικό αφού, πώς να το κάνουμε, οι άνθρωποι γεννηθήκαμε για να ζούμε με ανθρώπους.

Πέτρος: Πάντως στα μεγάλα ζόρια που βγάλανε απομόνωση κάποιοι μεγάλοι, όπως ο Τζορντάνο Μπρούνο πρέπει μέσ' την καρδιά τους να είχαν όλο τον κόσμο. Πολλή αγάπη για τον Άνθρωπο.

Ερρίκος: Πάντως, όπως και να γίνει, αυτό που σήμερα λέμε Ενωμένη Ευρώπη...

Πέτρος: Σίγουρα αν το συγκρίνουμε με αυτά που υπάρχουν.

Αντζελ: Και μόνο ρε παιδιά που τον προηγούμενο αιώνα δυο φορές σκοτώθηκαν οι παππούδες μας σε παγκόσμιους πολέμους κι εμείς τα βρίσκουμε τώρα μεταξύ μας, λίγο είναι;

(Χτυπά το τηλέφωνο, το σηκώνει ο Ερρίκος).

Ερρίκος: Έλα μωρό μου... Άντε, μη σκαλώσετε πάλι πουθενά...

(απευθυνόμενος στους συνδετημένες.)

Έρχονται σε λίγο.

Αντζελ: Θέλει κανείς καφέ;

Ερρίκος: Εγώ όχι.

Πέτρος: Εγώ να σου πω θα έπινα λίγο.

Χάρις: Κάνε μόνο για τον Πέτρο. Ο Μπόννη απ' ό,τι βλέπω θα το πάει με το κρασί.

Μπόννης: Εννοείται. Πώς γίνεται ρε παιδί μου εγώ να το πίνω και αυτό να με ξυπνάει. Σα να μου λέει μην κοιμηθείς, πεις με κι άλλο.

Αντζελ: Αυτά παθαίνουν αυτοί που από το διάλεγε διάλεγε μένουν μόνοι.

(Η Αντζελ μπαίνει στην κουζίνα. Η Χάρις κάνει νόημα στο Μπόννη να μην απαντήσει. Ο Μπόννης κάνει με ένα νεύμα «ευχαριστώ»).

Αντζελ: (από την κουζίνα): Καλέ τι ησυχία έπεσε, καλά είπα εγώ για καφέδες. (Σε λίγο μπαίνει από την κουζίνα με δυο καφέδες, έναν γι' αυτή κι ένα για τον Πέτρο).

Χάρις θα μου ρίξεις Ταρό; Έχεις πάνω από χρόνο να μου τα πεις.

Χάρις: Εντάξει, αλλά μη ζητάς λεπτομέρειες. Δεν είμαστε μόνες.

(Η Άντζελ ανακατεύει τρεις φορές τα χαρτιά, τα βάζει κάτω στο τραπέζι, κόβει την τράπουλα. Παίρνει τα χαρτιά η Χάρις, τα ανοίγει στο τραπέζι. Η Άντζελ και η Χάρις αρχίζουν και μιλούν χαμηλόφωνα, κάπου κάπου η Χάρις δείχνει με το χέρι της κάποιο χαρτί. Κάπου κάπου και οι δυο γελάνε).

Άντζελ: (σηκώνεται χαμογελώντας): Και δε λεν ευχαριστώ. Πέτρο εσύ αυτά τα παραψυχολογικά που λένε, πώς τα βλέπεις.

Ερρίκος: Πώς σου 'ρθε τώρα όρεξη για τέτοια συζήτηση.

Άντζελ: (ναζιάρικα): Έλα Ερρίκο μου που σ' αγαπώ, μη με κόβεις.

Μπόνης: Άμα σου κάνουμε το χατίρι θα μας κάνεις ένα ψιλοστριπτίζ να γουστάρουμε;

Άντζελ: (σηκώνεται, κάνει μια κίνηση με χιούμορ και σεξουαλικότητα): Όπως το θέλετε.

Πέτρος: Μέσα μωρό μου. Όλοι στο παιχνίδι για πάρτη σου.

Ερρίκος: Πάμε. Θα 'λεγα καταρχήν ας δούμε αν μπορεί να υπάρχει νόημα σ' αυτόν τον πλανήτη, ή λόγος αν θέλετε.

Μπόνης: Ο κόσμος που ζούμε...

Άντζελ: Μπονάκι, έλα αγάπη μου σε μένα στην αγκαλιά μου, να μη στέκεσαι φάλτσο. (Ναζιάρικα). Έλα αγαπούλα μου.

(Ο Μπόνης πάει δίπλα της και ακουμπά το κεφάλι του στα γόνατά της).

Ερρίκος: Ας είναι. Πρώτα απ' όλα νομίζω όα το αντιληπτό για μας σύμπαν είναι ένα από τα πρόσωπα του Ταο ή της υπερσυμπαντικής δύναμης αν θέλετε.

Χάρις: Συμφωνώ Ερρίκο. Καταπληκτικό.

Ερρίκος: Και η δύναμη αυτή δεν χρειάζεται ερμηνείες, ίσως ζητά να της ανταποδώσουμε την αγάπη της, στα μέτρα μας φυσικά.

Πέτρος: Κάτι έλεγες για λόγο.

Ερρίκος: Ναι. Νομίζω ότι σ' αυτόν τον Πλανήτη ο σκοπός της παρουσίας μας... Η ευθύνη εν πάσει περιπτώσει των ανθρώπων που γεννιούνται είναι να εναρμονίσουν το ανθρώπινο με το υπερχωροχρονικό Ταο.



... και έτσι θα 'θελα να 'ναι το διαολάκι μου...!!!

- Πέτρος:** Δηλαδή η ευλογία του ανθρώπου είναι να εναρμονιστεί με το Τάο. Αυτό που προϋπήρχε του Big Bang που υπάρχει έξω από χωροχρόνο και που εμπεριέχει το Σύμπαν συνυπάρχοντας μαζί του.
- Ερρίκος:** Ακριβώς.
- Χάρις:** Τότε είμαστε πολύ αγαπημένοι των Θεών. Του αναγκαίου ενδιάμεσου όπως λες.
- Αντζελ:** Ερρίκο, πιστεύεις στο Χριστό; Πιστεύεις πραγματικά;
- Ερρίκος:** Τον αγαπώ. Αυτό μου φτάνει.
- Αντζελ:** Ναι, πράγματι. Ό,τι αγαπάς ολόψυχα δεν προσπαθείς να το ερμηνεύσεις.
- Πέτρος:** Κάπου στην τρέλα μας να ερμηνεύσουμε τα πάντα, την πατήσαμε.
- Χάρις:** Και όλα τα φαινόμενα της παραψυχολογίας, η μαγεία, τι είναι αυτά;
- Ερρίκος:** Πιστεύω ότι είναι εκφράσεις της αλαζονείας μας. Ξεχάσαμε ότι είμαστε παιδιά των Θεών, ότι έχουμε όλοι μας Θεό μέσα μας και προσπαθούμε να αποδείξουμε τι μ'όλα αυτά; Δεν το καταλαβαίνω.
- Μπόνης:** (σουρωμένα): Είναι τον έξω από δω. (μέσα από την αγκαλιά της πανύψηλης Αντζελς).
- Αντζελ:** Ησύχασε εσύ, ησύχασε μωρό μου (με χιούμορ).
- Πέτρος:** Γιατί να αποκλείσουμε ότι είναι μορφές συνείδησης ή επικοινωνίας, πώς να το πω, έξω από την καθιερωμένη λογική.
- Ερρίκος:** Ναι σίγουρα, όμως είναι τόσα τα όμορφα που μπορούμε να κάνουμε.
- Χάρις:** Τόσο διψασμένος ο κόσμος από αγάπη, που αν έχουμε έστω τόσο λίγη, γιατί να σκορπάμε σαν αλχημιστές στο εργαστήριο.
- Μπόνης:** Εγώ αγαπώ τη Αντζελ (σουρωμένα).
- Αντζελ:** Καλέ αυτό.....Κάτσε να το γυρίσω (Η Αντζελ του αλλάζει θέση).
- Πέτρος:** Μ' άρεσε η άποψη ότι υπάρχουμε για να εναρμονιστούμε. Όμως θέλω να τονίσω ότι κινδυνεύουμε απ' την ανθρώπινη αλαζονεία, την οποία οφείλουμε να κατανοήσουμε για να την αντιμετωπίσουμε λειτουργικά.

- Άντζελ:** Κι οι δεσποτάδες τι λένε; Να υποτάξουμε το ζώο μέσα μας και τέτοιες ιστορίες.
- Πέτρος:** Κι ο Αη-Γιώργης με το άγριο θηρίο και τέτοια. Ναι, πιστεύω ότι στρεβλωμένα, ξέρω εγώ, επίτηδες; Για να μας έχουν στα λούκια; Πάντως σίγουρα δεν υπάρχει περίπτωση να θέλει να νικήσει το θείο το άγριο, το κανιβαλιστικό και να το εξαφανίσει, γιατί άραγε; Άλλωστε αν ήθελε θα το κατάφερνε. Το θείο τα εμπεριέχει όλα, άρα... Ναι. Ναι, είναι Θεός και το κακό μας κεφάλι και η αγαθή μας ψυχή.
- Άντζελ:** Γεννιόμαστε μ' έναν άγγελο κι ένα διάολο που μας ακολουθούνε συνέχεια.
- Ερρίκος:** Ε! Ας αγαπήσουμε και το διάολό μας. Τον άγγελό μας καλά. Αλλά εκεί είναι η δυσκολία, να αγαπήσουμε το διαολάκι μας.
- Άντζελ:** Κι όλα τα διαολάκια του κόσμου. Και τώρα...Στριπτίζ.
- Μπόνης:** (ξυπνά): Πώς; Τι; (Σηκώνεται αμέσως). Μιούζικ, μιούζικ, σέξι μιούσικ.
(Πάει στο στέρεο και βάζει μια μάλλον αραβική-δερβίσικη μουσική. Η Άντζελ κάνει στριπτίζ με χιούμορ και χάρη, πειράζοντας πότε πότε κάποιον απ' τους φίλους της που την παρακολουθούν με θαυμασμό και κέφι. Στο τέλος μένει μόνο με το τάγκα. Ξαφνικά, χτυπά το ρόπτρο. Η Άντζελ τρέχει ημίγυμνη στην πόρτα).
- Άντζελ:** Ποιος είναι;
- Φωνή:** Εμείς, ήταν ανοιχτή η είσοδος και ανεβήκαμε.
(Η Άντζελ ανοίγει, μπαίνουν η Ιό και η Κατρίν, για λίγο η Ιό και η Κατρίν μένουν έκπληκτες, η Άντζελ γελάει. Ξεσπών σε γέλια και οι τρεις, αγκαλιάζονται και χοροπηδάνε. Η Ιό και η Κατρίν πάνε στους άλλους, η Άντζελ ντύνεται).
- Κατρίν:** Ποιες λατρεύουμε τις πατρώες Θεότητες;
- Ιό:** Σας αρκούν οι ερωτευμένες;... Ρε τι γίνεται εδώ;
- Κατρίν:** (προς τον Ερρίκο, γελώντας αλλά και με δόση ζήλειας): Το ξεφτιλίσατε χωρίς εμάς, πουλάκι μου; Σας κόψαμε το όργιο στο τσακ; (Του δίνει φιλάκι).
- Ιό:** Ρε πακέτα πάμε στο σπίτι μας, στη λίμνη, να δούμε την ανατολή;
- Κατρίν:** (ναζιάρικα): Άντε Ερρίκο. Αύριο είναι Κυριακή για όλους. Πάμε και θα σου σερβίρουμε το πιο όμορφο πρωινό της ζωής σου.

- Ιό:** Ρε να μη σο υ πω. Θα στο φέρο με εγώ και η Κατρίν, με τόπλες στο μπαλκόνι. Μόνο για πάρτη σου.
- Κατρίν:** Εγώ τα κουλουράκια, τις μαρμελαδίτσες και τα τέτοια και η Ιό το σερβίτσιο του καφέ το επίσημο.
- Πέτρος:** Γουστάρω φάση στο μπαλκόνι μόνος ο Ερρίκος με σας τις δυο κι εμείς να παίρνουμε μάτι από μέσα.
- Ιό:** (με χιούμορ). Ρε 'σεις γιατί ο Ιαχοβάς βάζει εμάς τις αμαρτωλές σε αιώνια τιμωρία και τους διάβολους σε αιώνια γούστα;
- Κατρίν:** (χαρούμενα). Η κόλαση εντάξει. Για τον παράδεισο δεν άκουσα λεπτομέρειες.
- Αντζελ:** Καλέ φάγατε;
- Ιό:** Εγώ πεινάω.
- Κατρίν:** Να τσιμπήσουμε λίγο και την κánaμε.
(Η Αντζελ πάει και βάζει ένα κλασσικό κομμάτι στο στέρεο). (Η Χάρις σερβίρει).
- Ιό:** (ενώ τρώει με την μπουκιά στο στόμα): Τι είναι αυτό ρε, δε βρήκαμε τίποτα καλύτερο;
- Αντζελ:** Only classic music γλυκιά μου όταν είμαστε με τον Πέτρο.
- Ιό:** (πάλι τρώγοντας και με τη μπουκιά στο στόμα): Άντε καλά, δε μιλώ επειδή πεινώ.
- Κατρίν:** Σιγά άξεστο. Θα παρεξηγηθούμε. Τρόμαξαν οι άνθρωποι.
- Ιό:** Ζαμάν Φού (πάλι με τη μπουκιά στο στόμα).
- Αντζελ:** Θα πιείτε κάτι;
- Κατρίν:** Όχι, σήμερα είπαμε να μην πούμε καθόλου.
- Ιό:** Καλέ, όταν πάμε σπίτι με τα παιδιά δε θα πούμε;
- Κατρίν:** Ολ ράιτ. Άλλαξε άλλωστε η μέρα, σήμερα πίνουμε.
- Ιό:** Όσο γουστάρουμε. Αμα πάμε σπίτι θα ζηγηθώ ένα μπουκάλι για πάρτη μου. Πω πω ξενέρωσα στην Αμερική.
- Χάρις:** Έμαθα για την υποτροφία. Τέσσερις μήνες. Καλά;
- Ιό:** Άσε ρε Χάρις. Αφού σου λέω. Σκέτο ξενέρωμα. Πολύ πακέτο οι άνθρωποι. Πω πω ! Αλλά με πολλά φράγκα.
- Ερρίκος:** Ε, σαν κομπλεξικοί τι να κάνουν; Λεφτά μαζεύουν οι άνθρωποι.

Ιό: Τους τα'πα ...Ρε πλανηταρχία και γυναικοκρατία δεν πάει.

Κατρίν: (γελώντας) Χάστα να πάνε. Άντε... πολύ τους μιλήσαμε.

Ιό: Είμαστε ρέντι για να την κάνουμε;
(Η Άντζελ σκύβει στο Μπόνη που κάθεται βαθιά σε μια πολυθρόνα και κάτι του λέει. Μετά γυρίζει στον Ερρίκο).

Άντζελ: Ερρίκο, αν μείνουμε σπίτι σου εγώ κι ο Μπόνη; Υπάρχει πρόβλημα;

Ερρίκος: Τι πρόβλημα;

Άντζελ: Μη μπει καμιά με κλειδί σου και σκοτώσει τον Μπόνη για σένα.
(Γελάνε όλοι).

Ερρίκος: Ρε Άντζελ, αφού ξέρεις έχω να δώσω κλειδί κάτι χρόνια. Αλλά τώρα είμαι και φρι.

Κατρίν: Όχι για πολύ χρυσό μου. Άσε να πάμε σπίτι και θα σου πω. Ξεχνάς τι μου λες στα μπαράκια όταν γίνεσαι λιώμα;

Ερρίκος: Την αλήθεια.

Κατρίν: Ε, τότε θα δεις.

Ιό: Κάτσε να πάροουμε και κανά μπουκάλι από δω, γιατί βλέπω να μένουμε από καύσιμα.
(Πάει παίρνει ένα καλάθι και το γεμίζει μπουκάλια. Γυρίζει στον Ερρίκο που έχει αγκαλιάσει την Κατρίν και κάτι λεν).

Ιό: Καλά εσένα σου 'χω ένα άχτι! Θα δεις τι θα πάθεις.
(Μετά γυρίζει και πάει και ανοίγει την εξώπορτα).
(Η Κατρίν κάνει νόημα στον Ερρίκο να την αφήσει να λέει ό,τι θέλει. Ο Ερρίκος χαμογελώντας συναινεί και τη φιλάει στα μαλλιά. Κατευθύνονται όλοι στην εξώπορτα, ενώ η Άντζελ και ο Μπόνη κάθονται αγκαλιά στον καναπέ).

Άντζελ: Άντε γεια και να περάσετε όμορφα.
(Οι Ερρίκος, Πέτρος, Χάρις, Κατρίν, Ιό, κάτι λεν μεταξύ τους, μετά γυρίζουν όλοι μαζί και λεν απευθυνόμενοι προς τον Μπόνη και τη Άντζελ, αλλά ταυτόχρονα και προς τους θεατές):
Να τα βρείτε όμορφα. Καλή Νύχτα.

ΑΥΛΑΙΑ

Βγαίνει ο Μπόνη μπροστά από τη πεσμένη αυλαία με ένα βιβλίο στο χέρι και διαβάζοντας απαγγέλλει:

“Η ευτυχία γι’ αυτούς δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η εγκατάλειψη των άλλων και η απόλαυση του περιττού. Η ευτυχία κραυγάζουν. Αλλά εμείς αντίθετα απ’ αυτούς, σας προσφέρουμε την ευτυχία της Σπάρτης και της Αθήνας, όταν βρίσκονταν στην ακμή τους. σας προσφέρουμε την ευτυχία που γεννιέται από την απόλαυση του αναγκαίου χωρίς τίποτε το περιττό. Την ευτυχία που τη βρίσκουμε στην επιστροφή στη φύση, στη λατρεία της ηθικής και στη θεμελίωση της Δημοκρατίας με ήθος και σοβαρότητα”.

Μπόνης: Λόγος στη Συμβατική του Σάιν-Ζίστ του αρχάγγελου της Γαλλικής Επανάστασης.

Βγαίνουν όλοι και χαιρετούν τους θεατές.

...Αποσύρονται

...Και σε ένα πανό που πέφτει μπροστά από την αυλαία είναι γραμμένα με κεφαλαία γράμματα:



ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ;
ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΘΗΛΑΣΤΙΚΟ ΠΟΥ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕ
ΚΑΙ ΑΝΑΠΤΥΣΣΕΙ ΤΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ